

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi pol, in velja po postji za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 18. mal. serpana 1890.

List 29.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

O veri sploh.

1.

Bog je, Ki je: „od ktereга, po katerem in v katerem je vse.“ *) „V njem živimo, se gibljemo in smo.“ **) Po svoji vsegamogočnosti nas je stvaril, po svoji dobroti nas varuje, po svoji previdnosti nas ravna; zato smo dolžni častiti ga. Pravična doslednost! Ker je Bog, mu gre čiščenje. Bog in bogočastje je nerazločljiva dvojica, ker eno ne more biti brez drugega. Kaj more stvar odvezati dolžnosti uklanjati se stvarniku svojega bitja, svojemu varhu, svojemu dobrotniku?

2.

Dolžnost Boga častiti je človeku tako naravna, ko misel v njega verovati. Zategadelj vam ni ljudstva brez vere, kakor ga ni brez Boga, ker že pogan Ciceron piše: „Mnogi mislijo krivo o bogovih, vsi pak menijo, da je božja moč in bitnost.“ ***) Zločnosti vseh narodov v isti reči pa gre veljava naravne postave. ****) Brezbožnež je tedaj grozen pošastnež.

3.

Zastonj se opirajo nebožneži na publo svedošstvo nekih škilečih popotnikov in nam oponašajo butaste divjake novega sveta, blodeče po hostah brez postáv, brez bogočastja, brez věž,

*) Quoniam ex ipso, per ipsum et in ipso sunt omnia. Rom. 11, 36.

**) In ipso enim vivimus, et movemur, et sumus.

***) Multi de diis prava sentiunt, omnes tamen esse vim et naturam divinam censent. (Cic. I. I. Tusc. Quaest. n. 13.)

****) Omni in re consensio omnium gentium lex naturae putanda est. (Cic.)

brez daritev. Pa bodi si, da bi takih bilo, bi se menda ljudje, ki so človeku komaj podoba, katerih pamet je zatelebana, glupa in v mesenosti vtopljena, bi se li taki smeli nasproti staviti resnici, ktera je priznana od vseh narodov vesoljnega sveta? Telesnih zmožnosti ne sodimo po nemih, gluhih, slepih in šepavih, in spoznave človeškega roda pa bi hteli ceniti po surovih, nevednih butcih! Kolika nezmisel! Takim modrijanom velja puščica pesnikova:

„Le hajdi se past na trate,
Ki v hostah iščete si brate!“

4.

Sovraštvo do vere ni kaj novega; z vero vred se je pričelo; zavid jo od kraja preganja. Vernega, bogumilega Abeljna doleti smert po lastnem bratu.

Statim ut coli Deus coepit, invidiam religio sortita est. Qui Deo placuerat, occiditur et quidem a fratre. (Tertull. Scorpiā n. 8.)

5.

Otrok se rad uči sv. vere; starost se vedno k njej vrača; v srednjih letih gostoma ne obrodi sadu. Vera gre tedaj gori in doli, kakor strasti. Naj bi strasti spale, in vsak bi po veri živel. „Poštenjak biti je težko, pa kako lahko je poštenjaku biti kristjan!“ pravi nek pisatelj.

6.

Nevérnost in bogotajstvo plenjate iz iste korenike. Sprideno serce je oběh nesrečna mati. Človek je nevéren, ker hoče biti, in hoče biti, ker je to v prid njegovim strastim. Zadušuje v

*) At ese gentibus illis tam afferatis et inhumanis, ut ait Porphyrius, non oportet ab aequis iudiciis convicium fieri naturae humanae. (Liber de abstinent.)

sebi glas vere, da naj bi ga huda vest ne grizla v njegovih veselich. *) Hudobni si sami govoré: „Kratek in težaven je čas našega življenja, in zoper smert ni ga hladila, in za nobenega se ne vé, da bi se bil vernil od mertvih. Po naključji smo se rodili, in kmalu bomo, kakor da bi nas nikoli ne bilo. Zatorej pridite in uživajmo pričujoče dobrote: in hitro rabimo stvari še v mladosti. Napolnujmo se z žlahtnim vinom: mazilimo se z dragimi mazili: naj nam ne minejo cveteča leta brez veselie. Venčajmo se s cvetlicami, dokler ne zvenejo.“ **) Tako prigovarjajo strasti. (Da je spačen, strasten, tega hudobnež ne sliši rad: vender poboljšati se neče, ker je res strasten.) (Dalje nasl.)

Namen tiskarstva.

Ne bode škodilo, če povemo čitateljem, kar sicer že itak najberž vejo, da je tiskarstvo popolnoma katoliška iznajdba. Perve knjige, ki so bile v Evropi in v Ameriki tiskane, so katoliške: istotako so tudi prvi časopisi bili katoliški. Sedem lét, predno je jel Luter rogoviliti proti katoliški Cerkvi, bile so tiskarne že v 200 evropskih mestih. Prav lepo je razložil papež Leon X na lateranskem koncilu, da se je tiskarstvo iznašlo: 1.) v večjo čast Božjo; 2.) v razširjanje sv. vere; 3.) v napredek véde in znanstva.

In sedaj? Zgodovina in pesništvo skušati nam gerditi katoliško Cerkev, in še celo v knjigah mladini namenjenih nahajajo se dostikrat reči, ki naj bi v mladih srcih vcepile predsodke do sv. Cerkve.

Komaj se nahaja še časopis — izjemši naravno-katoliške — ki nebi napadal in obrekoval naše sv. Cerkve, papeža, škofov, duhovščine i. t. d. Tako je postalo dandanes časopisje po večem naš največji sovražnik. Zlasti dnevniki in tedniki razširjajo po celem svetu svoj smertivni strup v milijone in milijone src dan na dan.

Ali naj tedaj resnica molči, v tem ko laž in hudobija nesramno dvigate kvišku glavo?

Dolžnost vsacega poštenega katoličana je tedaj, skrbeti za to, da se širijo dobri, katoliški časopisi in da se brezverskim listom pot zapira. Pri vsaki priložnosti, očitno in zasebno, mora povdarjati duhoven, ki želi, da bi ga Jezus vverstil med dobre pastirje, da je dolžnost vsacega pravega katoličana, naročati se na katoliške časopise, ako hočejo, da jih bo Jezus spoznal za svoje ovčice. Le tako mora se raz-

viti naše časopisje in staviti v bran pretečim valovom brezverskega in nekatoliškega časnikarstva. Odpadnikom Iškarjotom se ne bo dobro godilo.

Velik smertni greh je, staviti svojo dušo v nevarnost pogubljenja s čitanjem brezverskih in nenravnih časopisov. Ranjki Alban Stolz je rekel l. 1867, da bi spovednik moral gledé tega greho prideržati odvezo. Skerbite zato, da se ne širija v vašem okrožji slabi časniki, in da dobé katoliški listi dovoljno število naročnikov; kajti število naročnikov kacega dobrega lista je najbolje merilo vaše delavnosti in gorečnosti! Katoliški možje, ki znajo tudi pisati, podpirajo naj naše katoliško časopisje tudi s svojimi dopisi. Kajti sveta naloga vsacega človeka je, da podpira dobro stvar po svoji moči, pohujšanje pa zatira. —č.

Dva zelo važna nauka,

ali:

delaj dobro. dokler živiš in daruj vsa dobra dela dušam v vicah.

(Dalje.)

P. Roderik Arriga in P. Teofil Raynavdno, prištevata sicer, to velikodušno heroično ljubezen k „prenapeti pobožnosti,“ toda P. Jakob Montfort, Jakob Hatinus, Gobat, kardinal de Lugo in pa tajnik sv. kongregacije odpustkov de Lerma, so temelito dokazali, da so dokazi navedenih dveh mož prazni in brez veljave. Kar ljudi zlasti straši pred to velikodušno ljubeznijo, je to, da se bojé, da bi zarad tega njim samim ne bilo treba delj časa terpeti v vicah. Toda lahko je videti, da je to samo prazno strašilo sebičnosti, za katero se pameten človek ne smé brigati.

Kristusova beseda je: „Blagor usmiljenim, ker oni bodo usmiljenje dosegli.“ Kakor se mi družih usmilimo, tako se bode tudi Bog nas usmilil, kajti On se gotovo ne bo dal nam prekositi v usmiljenji. Si li morem misliti, da bi človeka, kateri je iz usmiljenja daroval vsa svoja dobra dela terpečim dušam v vicah, da bi tacega človeka zapustila Božja dobrotljivost in usmiljenje? To se ne da misliti. Sv. Avguštin pravi: „Ti želiš, o človek, do bi se Bog tebe usmilil? Glej, da se usmiliš ti svojega bližnjega v vicah? Kajti tako se bode Bog tebe usmilil, kakor se ti usmiliš svojega bližnjega.“

Velike so milosti, katere doseže usmiljen človek že v tem življenji, milosti kakoršnih bi on nikdar ne prejel, če ne bi pomagal dušam v vicah do rešitve. Sv. Katari Bolonnajska pravi

*) Amara sunt vitiosis ac male viventibus praecepta iustitiae. (Lactant. de fals. relig. l. 1. n. 4.)

**) Modr. 2, 1 2. 6. 7.

sama izrečno: „da je na priprošnjo duš v vicah dosegla več milosti kakor na priprošnjo svetnikov. Večkrat je česa prosila svetnike, a ni dosegla; ko pa se je obernila do duš v vicah in se k njim zatekla ter jih poklicala na pomoč, je vselej dobila zaželeno toliko v telesnih, kolikor v dušnih potrebah.“ (Znano je namreč, da duše v vicah same sebi ne morejo pomagati, zamorejo pa pomagati drugim s svojimi prošnjami.) Sveti Katarini Sijenski prikazal se je Kristus sam in ji razodel, da je šeststo velikih milosti zadobila na priprošnjo vernih duš v vicah. Isto tako terdi tudi sv. Ana od sv. Jerneja in pa p. Skarga iz Jezusove družbe. Sv. Brigita pripoveduje, da je nekaj slišala mnogo ubogih duš, ki so prosile: „O Bog, poplačaj stoterno one, ki nam zlaščujejo naše gorjč.“ In nato je prosila še jedna duša na ves glas: „O Gospod in Bog! podeli vsem onim po svoji nerazumljivo veliki moči stoterno vsem onim, ki nam pomagajo k temu, da moremo gledati tvoje obličje.“

Tu gledé telesne pomoči beremo brez števila primerov. Tako na primér je pobožnemu knjigoteržcu v Kolinu, Viljemu Friessenu, na priprošnjo terpečih duš ozdravel sin in soproga, ko sta bila na smert bolna. Tacih zgledov je še neštivilno.

Posebne milosti pa smé tak usmiljen človek pričakovati na zadnjo uro in pri poslednji sodbi. Suarez in še mnogi drugi pobožni in učeni možje terdijo, da ni mogoče, da bi bil pogubljen, kdor pomaga svojim terpečim sobratom v vicah. Sv. Hieronim pravi: „Še nikdar nisem videl, da bi pobožen, t. j. usmiljen človek umerl hude smerti.“

Jezus Kristus sam pravi po sv. Brigiti: „Blagor onemu, ki z molitvijo in dobrimi deli pomaga dušam v vicah.“ Ne bojte se tedaj vi, ki ste bili v življenji usmiljeni do vernih duš, poslednje ure! Gotovo nam ne bode krivice. Verujte besedam svetnikov, zlasti pa besedam Kristusa samega!

Tri posebne milosti dosegla je sv. Jedert po Kristusovih besedah, ki so ji jih pridobile duše v vicah:

- 1.) Da so ji bile odpuščene vse časne kazni in da je takoj po smerti brez vic prišla v nebesa.
- 2.) Da so se ji pri smerti prikazale vse od nje rešene duše in ji pomoč skazovale.
- 3.) Da si je pridobila v nebesih veliko večjo glorio in srečo.

Ta dogodek iz življenja sv. Jederti nas mogočno vabi k temu, da pomagajmo dušam v vicah, kajti: „Kdor mnogo ljubi, temu bo mnogo odpuščeno,“ pravi Gospod.

(Dalje nasl.)

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

Žalostno slovo.

Janeza mučile so neprenehoma hude misli in ves zatopljen v žalost pričakoval je osodovitega dne, ko bode moral odložiti takó zelo priljubljeno bogoslovsko obleko in obleči vojaško suknjo.

Zadnji dan pred odhodom odmenil je podati v bogoslovnico, da še enkrat vidi svoje tovariše in se z njimi poslovil.

Z žalostjo slišali so Janezovi prijatelji pretužno vest, da jih bode moral zapustiti. Vsi so ga pomilovali, ker ljubili so ga neizrečeno. Ko je prišel zopet v semenišče — kajti predstojniki so ga bili oprostili — zbirali so se bogoslovci krog njega in mu pripovedovali, kako zelo so ga pogrešali in kako pusto je bilo, ker njega ni bilo med njimi.

V družbi svojih prijateljev pozabil je Ivan za trenotek vso žalost, toda že čez malo časa občutil jo je toliko huje. Dobri mladeniči, njegovi tovarši, skušali so se na vso moč, ga potolažiti. Hoteli so, naj se vdeleži še obeda, zabave, sprehoda, in nič niso hoteli slišati o ločitvi; Ivan pa tudi ni vedel, kako bi se poslovil. Najpervo jih je v svoji skromnosti prosil naj mu odpustijo, ako jim je dajal kake slabe vzglede v duhovščnici, in prosil jih je tudi, naj mu ne zamirijo, če je kedaj komu zakrivil kako nepriliko. Pri tem so ga obile solzé in tudi drugi pričeli so na glas ihteti.

Ker od žalosti ni mogel več govoriti, jel se je poslavljal, podajati jim roke in družega za drugim objemati. Bil je neizrekljivo ganljiv ta prizor. Nihče ni govoril, samo zdaj pa zdaj motil je resno tišino kaki zdihljaj, katerega pa je vsakdo hotel prikriti, da bi Ivanu ne pomnožil dušne žalosti.

Podal je vsem roko in poslovil se še enkrat, ter se s solznimi očmi odtegnil.

Predno je zapustil semenišče, šel je še k vodju, katerega je vselej sinovsko ljubil, in ko se je poslavljal, ni se mogel zdržati solza. Dobri duhoven, ki je po očetovsko ljubil svoje bogoslovce, bil je zelo ganjen, dasiravno je zakrival svojo žalost. Tolažil ga je, naj zaupa v Božjo previdnost, naj daruje svoje nadloge Bogú, ki ga bode obilno poplačal za to terpljenje. Voljno naj terpi, saj vojaščina ne bo dolgo terpela in potem bode mogel toliko gorečnejše nadaljevati svoje nauke.

Nato se je še poslovil pri škofu. Ni bilo prvič, da je moral zapustiti kak bogoslovec semenišče; pa vendar je to vsekalo očetovskemu sercu škofovemu nove serčne rane, ko je bil on postal škof, bila je duhovščnica v jako slabem stanu. Z neizmernim trdom in velikimi denarnimi troški posrečilo se mu je spraviti jo v boljše stanje. Marljivo je zbiral tedaj za duhovščnico najboljše mladeniče. Je tedaj mar se čuditi, da je bil zanj vsak enak slučaj velika žalost.

„Milostni gospod, prosim blagoslovite me, da se ne pogubim v spridenosti sveta, in da se kedaj zopet srečno nazaj vrnem,“ dejal je Ivan in pokleknil pred škofom.

„Rad ti ga dam iz vsega srcá. Bog naj vedno derži nad teboj svojo mogočno roko in naj te zopet nazaj pripelje med svoje služabnike v semenišče. Dasiravno si sedaj vojak, pomni vender, da si se zaob-

ljubil Bogú, in da je toraj tvoja dolžnost tudi v šumu in spridenosti med svetom sveto in in čisto živeti. Ne boj se, to je le preskušnja za tvojo krepost, Bog ti jo je poslal. Ako bodeš vedno močnejši v svoji kreposti, tudi Bog te [bode] toliko raji imel. Ako boš tako živel in delal, kakor ti sedaj govorim, blagoslovil te bo tudi Bog, kakor te sedaj jaz blagoslavljam."

In pri tem je škof ves ginjen povzdignil roko in ga blagoslovil.

Po blagoslovu poljubil mu je Ivan roko, na katero so kapale gorke solzice, in ves potolažen vernil se je k svoji rodovini, da bi zajedno z njo preživel še one urice, katere mu je dopuščala postava. Zvečer je šel pozno k počitku, ker so ga neprenehoma obiskovali prijatelji in znanci, ki so se prihajali poslavljati. Zjutraj pa je na vse zgodaj vstal. Mati so stikali po vseh kotih, da bi mu navezali v culico vsakterih dobrih reči; oče so mu pa dali še dobrih naukov. Nato je Ivan zbral svoje knjige, da bodo o prostih urah si duh bodril. Nato se je podal v cerkev, stregel z veliko pobožnostjo pri sv. maši, prejel sv. obhajilo, poljubil roko dobremu župniku in se vernil domu.

Prišel je zadnji trenotek. Molče in ihté so ga spremljali mati, bratje in sestre. Tudi on je molčal, v srcu pa mu ga stiskala najhujša bol.

Pred vojaško vradnijo, podal je še enkrat materi in vsim drugim roko, potem pa se podal v vrad.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Duhovske eksercicije, k katerim vabi škofijski list št. VI., se bojo obhajale letos od ponedeljka 25. avgusta popoldne do petka 29. avg. Prevzvišeni gospod knez in škof gorko priporočujejo, naj bi se č. gospodje toliko obilniše vdeležili, ker preteklo leto ne bilo moč vravnati duhovnih vaj; posebno pa so priporočene tistim, ki se že dolgo časa te dobrote niso vdeležili, kar je pri marsikterih razvidno iz zapisnikov. Č. gg. naj skušajo svoj odmen kmalo napraviti preč. gg. dekanone, kateri naj to naznanijo v šklijo do 18. avgusta.

S Trate. (Škofovo obiskovanje. Priprave na to slovesnost.) Blaga Danica! Sprejmi blagovoljno dopis od starega naročnika ter naznani častitim čitateljem veselje, ki ga pri taki priložnosti tudi hribovsko ljudstvo čuti in razodeva. — Ko je bila napovedana sv. birma za dan ss. Cirila in Metoda, so imeli č. g. župnik polno dela, nekaj s podučevanjem mladine, nekaj pa z olepševanjem cerkve in župniškega domovja.

Cerkev se je na novo pobelila, vsi oltarji osnažili, in tako tudi prelepi križev pot. Omislili so prav lepih dvanajst pozlačenih svečnikov, v katere so se djale tako debele sveče, da še tu na Trati nikdar takih nismo gledali. Vsa cerkvena vrata so se na novo pobarvala. Na prižnico je prišlo novo preginjalo. Monštranca je bila na novo pozlačena. Veliko manjših reči se je omislilo. Tudi šolska zastava je bila o ti priliki vsa prenovljena, za kar so kako polovico učenci zložili, drugi so dodali gosp. župnik. Prav nežno in vkusno delo je od gospé Hofbauerjeve.

Podobe pa so ostale stare od r. Štefana Šubica, namreč: Jezus prijatelj otrok in sv. Alojzij. Pri župni hiši so dali tla v izbah in nova vežna vrata narediti in lepe kamnitne stebre postaviti.

Celi teden pred 5. julijem so mlaje postavljali in slavoloke napravljali; bilo jih je gotovo čez deset, ki so deržali čez ceste in bili s primernimi napisi okrašeni, ter so memoideče spominjali na slavní in preveseli praznik. Vse te napise naštevati, bi storilo moj skromni dopis preobširen.

Préd ta večer pripeljali so se prevzvišeni gosp. knezoškof v spremstvu preč. g. dekana Starološkega in svojega g. dvornega kaplana nekako ob devetih z Javorji nad Poljanami ter so v razpotji stopili iz kočije pozdravljeni od g. župnikov Lučenskega in Šent-joškega, od srenjskega odbora in od obilo zbrane ljudstva — delivši sveti blagoslov.

Ko s kočije stopijo, nagovori jih pisavec teh verstic, da bi premilostni gospod knez blagovolili tudi mlado ljudstvo poslušati. Ko prevzvišeni priterdijo, stopite dve belo oblečeni deklici s šopki v rokah nagovorivše jih po versti, prva v vezani, drugo v nevezani besedi; poljubivši roko Jim podá vsaka svoj šopek ter pozdravi s kerščanskim pozdravom. Milostni se zahvalijo s kratkimi jedernatimi besedami za skazano Jim čast. Potem se oglasi ljudstvo s šolsko mladino, ki jih je s svojo zastavo čakalo več ko dve uri z glasnimi živijoklici. Zdaj se je podal ves sprevod v cerkev, kjer so jih domači gosp. župnik čakali in podelili sv. blagoslov z Najsvetejšim. Podali so se potem v duhovsko hišo, kjer so ostali dva večera.

Drugi dan bila je ob 8ih škofova maša in pridiga, pri kateri so posebno pozornost obračali na dolžnost moliti za ranjke škofo, duhovne, stariše in vse, za ktere nas kerščanska dolžnost veže prositi. V daljšem govoru so misli poslušavcev obračali na večnost, posebno še z besedami: „Spominjaj se, o človek, svojih poslednjih reči, in vekomaj ne bodeš grešil.“ — Pri obedu ter napitnicah se je krepko streljalo. Po vsem tem bile so molitve za mrtve in cerkveni ogled. Po obedu, pri katerim je bilo kakih 8 gg. duhovnov iz soščine, podali so se knezoškof v Lučine, kjer so v soboto popoldan delili zakrament sv. birme v veliko premajhni cerkvi, ki bo kmalo večji cerkvi prostor naredila. Vernivše iz Lučin je iznenadila razsvetljena šola in vert gospoda knezoškofa in spremljajočo duhovščino. Ljudstva je bilo okoli šole polno in vsak gledalec je imel svečo v roki. Sama šola je imela osem zastav. Pred cerkvijo in pred župnijo še stoji 10 velikih mlajev strobojnicami. Malih mlajev z zastavami je bilo neštevilno, posebno se je odlikovala v tem oziru Gorenja vas. Skoraj bi djali, da je imela vsaka hiša mlajčke s zastavami in slavoloke čez cesto. Da se je vselej o prihodu in odhodu streljalo in priterkavalo, mi ni treba še posebej omenjati. To vse kaže, kaj zmore vneti dušni pastir in da slovensko tudi hribovsko ljudstvo vé ceniti in spoštovati svoje duhovske predstojnike in jim podložno in vdano biti prav iz serca. Njega milost pa je z laskavimi besedami naznanila č. g. župniku svojo posebno zadovoljnost. K.

Iz Selške doline na Gorenjskem, 6. julija. (Knezoškofovo nadpastirsko obiskovanje.) — Dnevi od 29. junija do 4. julija t. l. ostali bodo vstanovnikom naše Selške doline brezdovmno v najboljšem

in najprijetnejšem spominu dotlej, dokler bo pomnil sedanji rod. Te dneve so namreč obiskovali prevzvišeni, občespoštovani in preljubljeni naš nadpastir in knezoškof dr. Jakob Misija duhovnije naše doline, in velika krivica bi se prizadajala vsaki zmed njih, ako bi se priznalo, da povsod je čč. duhovništvo s prebivalstvom vred tako rekoč poskušalo se, prekositi drug drugega z vsemi mogočimi izrazi in dokazi veselja, spoštovanja, in neomejene vdanosti v resnici preljubljenega milg. knezo-nadpastirja. Zarés smemo imenovati Njihovo potovanje skoz našo dolino pravi slavnostni obhod; nemec bi mu djal: „ein Triumphzug.“ Ne na stotine, — na tisoč in tisoče šteti se smejo veličastno gromeči pozdravi, ki so odmevali iz železnih možarskih žrel na daleč okrog čez hribe in doline, ter družili se med melodije slovesno donečih zvonov povsod, koder so hodili prevzvišeni nadpastir. Mlajev, slavloukov, vencev in plapolajočih raznobarvenih zastav skoraj ni bilo prešteti. Ako sploh kaj na sveti: taki izrazi verskega navdušenja imajo moč, da vskipi duša čeznatornega ginjenja, ter privabi mnogo solzic serčnega veselja v oči vernikov. Preobširno bi bilo, ko bi se hotlo vse to na drobno popisovati, kako so bili prevzvišeni milg. nadpastir sprejemani v vsaki duhovniji, zarad zgodovinskega spomina naj se vendar zapiše v čislani „Danici“ o vsaki vsaj kaj malega.

V nedeljo, 29. junija zvečer okoli 1. sih pripejlali so se višji pastir v Selce, kjer se je ta dan ravno tudi praznoval farnega pomočnika sv. Petra god. Petero ličnih slavloukov postavljenih je bilo po vasi in pred cerkvijo. Pri prvem pričakala in poklonila se jim je zbrana šolska mladina z zelenimi vejicami v rokah; pod stopnicami pa, ki vodijo k cerkvi, pozdravila sta jih domača gg. duhovna, ter je tam zbran bil občinski zastop. Neizrečeno mogočno so se glasili izverstno-vbrani čveteri zvonovi, ki so vredni in dragoceni spominek na farno štiristoletnico iz l. 1876: — vmes odmeval je strel; ljudstva pa je bilo zbranega vse polno. Milg. knezoškof so se po navadi podali prec v cerkev, ki je bila krasno razsvitljena. Škoda, da glavna stranka oltarja, katera postavlja ravno zdaj dobro znani ondodni rojak gosp. Grošelj in bosta narejena iz cementa, še nista bila dodelana.

30. dan junija, v ponedeljek dopoldan delili so tedaj zakrament sv. birme v Selcih v zvezi z drugimi navadnimi opravili nadpastirskega obiskovanja. Kot v glavni fari selške doline zbrano je bilo ondi tudi mnogo ljudstva in birmancev; vse je bilo navdušeno in veselo, in veršilo se je v lepem redu.

Popoldan ob 2h odpeljali so se v Bukovšico, da bi tudi ondi zveršili kanonično obiskovanje in delili zakrament sv. birme. Duhovnija ni velika, vendar pa se vidi tudi tam sicer majhna, a lepo opravljena farna cerkev, ki je bila še le zadnja leta posvečena. Odlikuje se tudi ona s 4 sicer manjšimi, pa vendar dobro vbranimi zvonovi. Duhovnijski dom ima podobno prijetne vile.

Proti večeru vernili so se zopet nazaj v Selce, in so ondi prenočili. — V jutro 1. julija (torek) podali so se s spremstvom peš preko Kališ v Dražgoše. Tako se pa ne opravi z lepo kaki kraj v praznično, kakor so se bile vasi te gorske duhovnije; boje okoli sto mlajev, — med njimi eni pravi orjaki —, kipeli so s svojimi zelenimi veršiči proti

nebu, res pravcati pomen za latinski „sursum corda“ (kvišku serca). Pri cerkvi, pokopališču, farovžu in novi šoli le-tod se je zadnja leta zelo veliko delalo in popravljalo; preteklo zimo (o godu farne pomočnice sv. Lucije) dobila je cerkev 3 nove, dobro vbrane zvonove; njuni čveteri oltarji pa, ki segajo s svojo starikasto obliko daleč nazaj v stare čase, so milg. knezoškofa, kakor smo čuli iz njihovih lastnih ust, navdali kar z začudenjem. „Kaj tacega bi pač želel imeti v svoji kapeli“, djali so. Naše dni res ne izdeluje kaj tacega več. Sedanji umetniki bi si komaj vzeli za izdelovanje tacihi umotvorov potrebni čas, ako bi imeli tudi zmožnost za to; ljudje pa imajo tudi take izdelke naše dni premalo denarja, vsaj v manjših duhovnijah. Po oltarjih Dražgoške cerkve soditi, morali so biti ondi v starih časih prebivalci zelo premožni; nekateri bili so, kar se še zdaj pomni, celo sodeležniki Železniških fužin.

(Konec nasl.)

Potne čertice iz Bosne. (Dalje.) Mahomedanske šole v Bosni so čisto na verskem stališču, glavni poduk v njih je verski, „kora“ učiteljna knjiga; sedaj učijo nekoliko tudi druge tvarine, n. pr.: slovensko čitati, pisati, računati, in zemljepisje. Mnogo in strogo morajo se učiti nauke, pravila, vodila in običaje musulmanske; to učenje zavzema največ šolskega časa. Ni li to miglje in vzgled, da bi jako dobro, prav in koristno, tako v naših šolah bilo? Neki mladeneč, turčin, mi je povedal, da vselej, kadar ni naloženega veronauka znal na pamet, so ga čveteri dečki prijeli in „hadžja“ mu jih je s šibo na podplate bosih nog namazal, kar je bilo čudno boleče.

Prepovedano je po koranu mohamedancem upijanljive pijače piti; toda sedaj mnogi turčini v Bosni vino, pivo in rakijo obilno pijejo; jedni še bolj potajno in skrivaj, drugi pa že očitno. Mnogi, ki so bolj „nobel“, znajo dobro „biljard igrati in „karte“ metati. Torej v vseh rečeh se napreduje v dobrem, še več pa v zlem.

Potovaje po cestah in stezah, po ravninah, hribovih in dolinah sem srečeval turčine; pozdravljal sem jih: hvaljen Bog! ali pa: pomozi Bog! Na prvo mi so odgovarjali: „Jedini Bog“; na drugo: „Bog pomozi“. Večino so me pa pozdravljali: „dobro jutro, dobar dan“; to prejšnje čase pri njih ni bilo v navadi, naučili so se od naših.

Došel sem v popolno turška sela, prenočeval v turških „kafanah“. Ob potu, v selu, še bolj pa v mestih, so pogoste take kafane. So pa jako priproste. Ob stenah široka klop, divan, pogrnjena s preprogami ali samo s štorijo. V zidu, ali pri steni je votlina z ognjiščem, tu se vari „crna kafa“ za vsacega posebej. S „sečerom“ (sladkorjem) velja mala šalica 2 kr.; brez sladkorja, kakoršno turci najraje serčejo, je 1 kr. Pri jednem kraju je od stene do stene drevni oder, pričine, pogrnjen s štorijami; na ovakem se leži in prenočuje; no, kedor hoče, mu pa na ta oder dobro posteljo razprostró. Neki večer o mraku sem došel v veliko turško selo na bregu. Idem v kafano. Notri bila sta turčina brata in posestnika te kafane. Vljudno me sprejmeta. Pili smo kavo in se razgovarjali. Šla sta k večerji v svojo hišo, precej oddaljeno od kafane. Kmalo mi pa mlajši brat donese večerje; bravetine v gosti čorbi, mleka in koruznega neslanega kruha. Po večerji je došlo mnogo turčinov in kmalo smo se pričeli prav živo pogovarjati. Mnogo

reči sem jim moral pojasniti, mnogo sem jih pa tudi vpraševal, kar so mi radi odgovarjali. Sem*) jim pa tudi prav gorke solil, osobito, zakaj so tako nesterpljivo s kerščani prej ravnali; saj je nje in nas jeden i isti Bog stvaril; našteval sem jim pa vsa zla, počenjana kerščanom vsa stoletja otomanske vlade v Bosni, pri nas in drugod. Nisem pa nikoli rekel; Vi, Vaši, ali turci so to in tako delali, nego pripovedoval sem zla, storjena sama na sebi; da države, narodi in kraji morajo potem se slabiti, razpadati, uničevati, osiromašiti, pod tuje vlasti priti i. t. d. Rekel sem tudi: Zahvalite Boga, da ste došli pod vladavost avstrijsko, koja z vami tako mило ravná, še celo nje-guje vas, vam vse vaše dopušča in varuje; vam je skorom mnogo bolja nego vašim sozemljakom, kerščanom. Ako bila bi koja druga vlast zavzela Bosno, onda zla po Vas! Dovedel sem jih res do spoznanja in rekli so: „Istina, bili smo sami krivi, a mnogo jesu krivi riščani vlasi (razkolni Serbi). Prosil sem jih naposled: Oprostite mi, ja vas ljubim, kazal jesam vam istino ravnoserčno in prijateljsko. Nikdo ni bil nevoljen name zaradi izpovedi moje. Radi so me imeli, osobito jim je dopadlo, da sem neustrašen medju njimi. Serčno sem jim rekel: Dragi, tko (kedo) jest (je) pravi prijatelj, onaj kaže stvar v istini i ravnoserčno, kano jest (je). Tako učinil (storil) sem jaz, akoprav me ugušite (zadavite), ili (ali) ubijete. Vsi so se mi čudili in prijazno nasmejali. Poslovili so se in odšli. Turčina brata sta mi sprosterla posteljo na odru; naročila sta, naj znotraj zaprem vrata in mirno, spavam; a ravno proti jutru bode došel stariji brat, dal glas: „Odtvori komšija (sosed), gazda jesam! (gospodar sem). Odlšla sta domú prenočit. Bil sem ali ipak nekoliko v strahu, misleč: turci so muhasti, kazali so se mi dobre in prijazne; morebiti mi pa le za zlo vzeli, ker sem jim mnogo grenkih povedal. Dobro sem vrata zaperl in še s kosom dreva podložil. Prosil sem Devico Marijo, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. za pomoč in varstvo. Priporočil sem se angelju varhu, naj me prav dobro čuva, in zaspal sem sladko sam, po telesu, v turski kafani. Prebudi me tolčenje na vrata in glasni klic: „odtvori komšija, gazda jesam!“ Jaz mu pa odvernem: budi tko drago! ja te ne poznam i nikako ne odtvorim; dodji—dodžji, (pridi), kad bude dan! Mermraje je odišel. Bila je takrat tretja ura po polinoči. Zopet zaspim. O zori vstanem. Sedaj pride gospodar in mu odprem. Smejale se je in vprašal: „zašta (zakaj) niesi mi odtvoril v noči?“ Rečem mu: Ako se glas popolno dobro ne pozna, nije v noči odpirati, kaj bilo bi, ako bi drugi tudi njegove besede izgovoril, jaz bi mu odperl in on bi meni kaj žalega storil in njemu kaj iz kafane odnesel. Dobro se mu je zdelo to in rekel je: „pravo imaš, bil jesi ti gazda nočas (necoj) v kafani. V jutro povedal je to drugim turčinom, vsi mi so prav dali in me še bolje v spoštovanju imeli. Prav serčno smo se poslovili in jeden orjaški turčin me je spremil, da mi je bližnjo pot pokazal.

Povem Vam, da sem v Bosni, v mestih in po selih, najraje prenočil pri turcih, prvo zbog tega, ker ne zahtevajo, da bi se mnogo trošilo; drugič pa za to, ker je mirno in tiho;*) tretjič za to, ker je meni zanimivo bolje spoznati njihovo mišljenje, značaj,

in običaje; pa tudi, ker se ni bati, da bi se prenočevalcu kaj ukradlo.

Turčini so prav dobro oskerbljeni z džamijami (molitvenicami), ni jim treba daleč hoditi. Ravno tako tudi z vsakoverstnimi hodžjami, verskimi služabniki, vsaka džamija jih ima po več, toliko jih je, da še vsi službe nimajo; toda tudi tisti, ki jo imajo, nimajo mnogo dohodkov, zbog tega. Imajo zemljišča in nekaj svojih svojih kmetov — tretinarjev. No, hodžja postati ni mnogo umetnije, ne truda. Arabsko moliti in čitati pa mora znati.

(Dalje nast.)

Adrijanopol, 8. jul. 1890. (Poterdilo.) Z naj priserčnišo hvaležnostjo naznanjam, prečast. gospod, da sem zares prejela lepo misijonsko darilo: 66 gld. 20 kr. Bog plačaj toliko dobroto tisuč in tisučkrat! S tem zneskom sem bila zmožna zopet odriniti nekoliko del našega velikega dolga, ki me hudo hudo tare, da ne morem mirno biti.

Z veseljem Vam naznanjam, da naš prečastiti gospod velik predstojnik, Msr. Hopperger, pridejo k nam popjutrišnjem v Adrijanopol. Obhajali bodo z nami duhovne vaje ter nas bodo v dobrem poterdili saj za nekaj časa. Molite, molite za nas!...

S. Angela Ieje,
prednica usmiljenih sester.

Junašk čin ljubezni do bližnjega.

Mlada 27letna Angličanka, namreč gospinja Tawler, hči protestanskega pastorja, ki pa je prestopila h katoličanstvu, podala se bo na sandviške otoke, ter bo vodila bolnišnico za gobove v Molokaj-u, katero je ustanovil ranjki pater Damijan Devenster.

Pobožna Angličanka se je učila prej na pariškem vseučilišču pri slavnem Pasteurju, potem pa je stopila v red in se imenovala sestra Roza Gertruda. Zedinjevala bode sredstva znanosti s krepostjo v prid in prospeh terpečega človeštva.

Razgled po svetu.

Ubogi bulgarski knez Ferdinand! Zviti razkolni metropolit že od začetka o vsaki priliki klubuje katol. princu Ferdinandu. Le-tá je še enkrat poskusil poravnati napete razmere med vlado in bulgarskim razkolnim metropolitom. V ta namen je odmenil princ podati se Varno, da bi bil tam pri božji službi, ki jo je imel zverševati razkolni metropolit. Metropolit to zvé in precej jo popiha iz Varne v Šumlo, ko se je vendar poprej večkrat bolnega delal, kadar je bilo treba podati se v Sofijo ali v Rustčuk, ter je božjo službo vsled tega v bolgarski cerkvi opravljal svečenik nižji verste.

Knez je to zvedil in ni šel v bulgarsko-gerško, ampak v helensko gerško cerkev, kjer je imel opravilo helenski metropolit. Po dokončani božji službi je helenski metropolit imel ogovor do kneza in ga je zahvalil za skazano čast, ki jo je storil helenski srenji. Vladna „Svoboda“ je vsled tega terdo grajala metropolita bolgarskega in naravnost terdila, da po tolikem prekeršenju njegove dolžnosti ga vlada ne spoznava več za poglavarja bulgarske cerkve. — Knez pa bi bolje izhajal, ako bi pustil razkolnike pri miru in hodil k svoji

*) Joj! kaj porečejo k tej stavi novi prenapeteži!

**) Ali slišite, gerdi ponočnjaki? Turk vas sramoti!

katoliški božji službi; potem bi ga Bog blagoslovil in ték dodelil njegovemu prizadevanju: dvema gospodoma pa nihče ne more služiti!

Amerika. Občudovanja vreden čin. Sedmega novembra lanskega leta se je veršila v kapeli usmiljenih sester v Pittsburgu na Pensilvanskem v Zedinjenih državah severoamerikanskih zelo ginljiva slovesnost. Mlada gospica, ki bi imela podedovati 15–20 milijonov frankov, je stopila v samostan. Štirje prelati so bili navzoči pri slovesnosti.

Gospodičinja Drexel vstanovila bode z dovoljenjem filadelfijskega nadškofa ženski red za vzgojo mladih zamórk in pa za vstanovitev zamórkških hospicov v južnih državah. Sedaj so sprevidili, da so zamorce preveč zanemarjali. Oprostili so jih, sedaj pa bi jih bilo treba tudi pokristijaniti. In to delo je pač vredno da se ga kdo poprime.

Gospodičinja Katarina Drexel rada žrtvuje vse svoje milijone za to delo. In če smo že prej občudovali njen pogum, da zapusti svet zato, da bi ji bilo potem mogoče bolje Bogu služiti, ne moremo je prehvaliti sedaj, ko natančno vemo njen namen. Ta mlada gospodičinja se brez pomislika, glede velicega žertvovanja sme primerjati s kraljicami in kneginjami prvih kerščanskih časov.

Katoliške šole v Avstraliji. G. Slattey, član parlamenta v Novem Wales-u, ki je nedavno govoril v Sydnej-u o napredkih katoliške Cerkve v tej koloniji neizrečeno hvali patre Marijance (Mariste). On pravi da v katoliških šolah avstralskih, katere so katoliki sami zidali in jih tudi sami vzdržujejo, se vzgojuje sedaj nad 25,000 katoliških otrok.

V Rimu je sedaj velika vročina; vendar sv. Oče sprejemajo skoraj dan na dan veliko število oseb v zaslišanje, čeravno so bili nekteri listi raztrosili presiljena naznanila o njih boleznih.

Družbi italijanske katoliške mladine so sv. Oče v posebnem pismu (Breve) poterdili osnovo za romanje k grobu sv. Alojzija o 300letnici, odkar je ta varh mladine v Rimu umerl, in ki se bo obhajala prihodnje leto.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec julij (mal. serpan).

a) Glavni namen:

Cerkev v vzhodnji Indiji.

b) Posebni nameni:

25. S. Jakob. Španjsko. Prospeli katoliškega tiska in društvenega življenja. Več zadéj zaradi poklica. Hudo skušana redovniška družba.

26. S. Ana. Sv. Oče. Kerščanska materinska društva. Več sirot in sicer popolno zapuščenih.

27. S. Beno. Osnabrška škotija. Škofje in duhovni. Odstranjenje velikih pohujšanj.

28. Bertold. Štajersko in gornje Avstrijsko. Gorečnost s previdnostjo. Več na duhu bolnih. Mnogo nespokornih.

29. S. Marta. Gorečnost v poslušnji božje besede. Zavetišča in druge dobrodelne naprave. Posli.

30. S. Olav. Cerkev na Severu, Švedskem in Danskem. Vradniki in vojaki. Več taci, ki so brez službe, hrane in stanovanja.

31. S. Ignacij. Jezusova družba. Pospeševalci molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega pobožnosti. Vse poslano, a še ne uslišane zadeve. Mesca julija umerli in pa oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli mesca avgusta.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata. naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neka oseba je živo priporočena v molitev, da bi se odstranile neke prav hude in težavne zadeve. — Dva človeka v nevarnosti zaradi sv. vere. — Oseba ki želi v drugi stan stopiti, za dobro pripravo, zlasti za vredno spoved in sv. Obhajilo. — Dijaki in sploh šolska mladina, da bi se spodobno in spodbudno obnašali na počitnicah. — Nekdo, da bi na priprošnje N. lj. Gospé in sv. Jožefa bil rešen vrkatne bolezni.

Zahvale.

V bornih versticah bodi izrečena najiskrenejša zahvala presvetemu Sercu Jezusovemu, Naši ljubi Gospej, sv. Jožefu in sv. Antonu za uslišanje, ko sem se v pre mnogih potrebah zaupno k njim zatekla. Goreče se še naprej priporočam v bratovsko molitev v neki jako važni zadevi.

Naj doni čast Mariji po vsem svetu, Nje milost naj proslavlja v vsi naróde!

A. V.

Najpriserčnejši zahvalo izrekam mogočnemu pomočniku in velikemu svetniku sv. Antonu Padovanskemu, ker sem zgubljeno reč zopet našla. Pa tudi eno veliko pomoč v dušni zadvi sem od njega sprosila in zadobila. Obljubila sem da se hočem v zgpnji Danici s polnim imenom zahvaliti, kar bodi s tem spojneno.

Marija Zupan.

Listek za raznoterosti.

Novoizvoljenega kanonika prečast. g. Jan. Flisa so vzvišeni gospod knez in škof izvolili ob enem za stoljnega župnika in dekana ljubljanske okolice.

Pri odgrinjanji Ravnikarjevega spominka na Vah preteklo nedeljo, 13. t. m., je prečast. g. kanonik in poslanec Karol Klun maševal, Tom. Zupan pridigal, L. Svetec imel slavnosti govor. Vdeležila so se razna društva in obilno občinstva. Spominek je vravnalo „pisateljsko društvo.“

Preskušnjo za 1 latinsko šolo je delalo v Ljubljani 166 učencev. Izmed teh sta odklonjena v nemškem razredu 2, v slovenskem njih 5; poterjenih je nemških 26, slovenskih 133. Za druge bo sprejemna skušnja 16. in 17. septembra. — Verli g. Jos. Šorn je postal pravi učenik na višji gimnaziji ljubljanski.

Na Jesenicah je 2. t. m. umerl posestnik Anton Mesar, bivši lepo previden z vsimi svetimi zakramenti, in je gorko priporočen v molitev sorodnikom, prijateljem in znáncem. Bog mu daj večni mir.

Novonastavljeni čč. gg. **semeniški duhovni.** Matija Novak v Černomelj II, Ferd. Čekal na Jesenice, Jan. Bezeljak v Logatec.

Vincencijeva družba v soboto obhaja praznik svojega patrona s službo Božjo v Marijanišči zjutraj ob šestih, pri kateri bo tudi skupno sv. obhajilo. Dotični shod bode pa v nedeljo o polisedmih zvečer v prostorih katoliške družbe.

Gorica. Prevzvišeni gospod nadškof so delili mašnikovo posvečenje 6. in 13. julija; prejeli so mašništvo 6. jul. čč. gg. domači: Bisjak Jan., Kragelj Val., Nanut Jan., Zupančič Edv., Uršič Andr. in Vidmar Jož., potem čč. redovnika s Kostanjevice: Brr. Fulgencij Trafela in Emilijan Dovgan; 13. jul. pa čč. redovniki kapucini: Brr. Celestin Lojk, Janez Ažbe iz Zaprevala in Karol Kemperle s Sorice. P. Ažbe bode imel novo mašo v Škofji Loki v cerkvi čč. oo. kapucinov 27. t. m.

Deško semenišče v Gorici je razširjeno ter je prostora za več mladenčev. Prečast. nadškofijstvo toraj opominja čč. gg. duhovne pastirje, naj naznajo staršem, kateri bi želeli sinove pripraviti v deško semenišče, da naj zadevne prošnje pošljejo v nadškofijsko pisarno do konca julija.

Solnograd 6. jul. 1890. Jemljem si čast ter poterjam s posebno zahvalo, da sem 2. t. m. prejel 350 gld. (zbirk Zgodnje Danice) za djanje razširjanja sv. vere. *Holaus l. r.*

Iz Torina. (Poterdilo) Preserčna zahvala za poslanih 70 gld., t. j. 150 frankov v prid naših misijonov (12 gld. izmed tega za pošiljane Let. catt. in Bolletino Vr.) Zato Boga prosimo, da bi na priprošnje presv. Marije D., katero častimo pod naslovom „Pomoč kristjanov“, vse povernil po svoji nezmerni dobroti. Verh tega Vam želim in prosim od Boga od najvišega in neskončno dobrotnega vse najboljše.

Ponižni in prehvaležni služabnik v Kristusu mašnik

Mihael Rua,
(naslednik Boskov).

Na pripravnici v Ljubljani delalo je zrelostne poskušno 15 učencev 4. razreda. Od teh je eden naredil z odliko, njih 8 povoljno, 4 imajo ponavljanje, 2 pa četrto leto. V drugih treh letnikih je bilo 59 učencev, od katerih je 40 sposobnih za višje razrede. Na deški vadnici je bilo 116 učencev; od teh je 37 dobilo prav dobre, 72 pa dobre rede. Na ženskem oddelku je bilo 86 učenk; od teh je 75 sposobnih za višje razrede. Na dekliški vadnici je od 126 deklic dobilo 37 prav dobre, 78 dobre rede.

V Šmihelu bode 20. t. m. obhajal novo mašo č. P. Gavdijoz Zega iz frančiškanskega reda. Ta je že drugi novomašnik iz spoštovane rodovine Zegatove.

Deklica iz Rathmansdorfa Roza K., stara 9 let, je devet tednov imela prav hude bolečine na enem očesu in vsi zdravniški pomočki niso nič izdali. Pribežali smo tedaj k Mariji D. Lurški, opravljali smo 9dnevno, in bolno oko se je izmivalo z vodo iz Lurške jame. Četrti dan je že spregledala in zdaj je oko čisto zdravo. Tisuč in tisučkrat bodi zahvaljena ljuba sv. Mati Božja Lurška! (Echo d. Annalen v. L.)

Na novomeški gimnaziji je delalo zrelostno skušnjo 17 osmošolcev; dva dostala z odliko, dva imata ponavljati čez dva sta mesca iz enega predmeta, eden je odložen za celo leto; drugi so dobro zveršili.

V Laknicah, kakor pišejo „Dolenjske Novice“, je med 6. in 7. julijem po noči bila huda toča in naliiv je zasipal njive in travnike, poškodoval ceste. Po novomeški okolici je tudi bila toča, pa razun v Šmihelski duhovniji ni znatne škode. Tertna uš neprestano nadaljuje po dolenjskih vinogradih. Červ, toča, tertna uš, strupena rosa, vedno večji davki prote terpinu Dolenjcu, pravi imenovani list.

Prečast gospod Anton Zupančič, profesor v ljublj. bogoslovji itd., se je pretekli četrtek podal na popotovanje v Jeruzalem in druge jutrove kraje. Bog mu daj srečen pot in enako povernitev!

Na Goriški gimnaziji je 179 Slovencev, 171 Italijanov, 51 Nemcev itd., skup 402.

Na Krasu, v Šmarijah, Gabrijah Štirjaku in po mnogih krajih po Isterskem se je prikazala tertna uš.

Duhovske spremembe.

Premembe v ljubljanski škofiji. Častiti gosp. Anton Verbaj, ekspozit v Šentpetru na Notranjskem, je dobil župnijo Kamno gorico; čast. gosp. Gašper Vilman, župnik na Selcih pri Žužemberku, župnijo Kolovrat; čast. gosp. Josip Borštnar, duhovni pomočnik v Škocijanu, župnijo Šentpeter na Dolenjskem; čast. g. Frančišek Valdecker, župnik v Boštajnu, in čast. gosp. Feliks Knific, beneficijat v Vipavi, gresta v pokoj.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Po čč. gg. Uršulinareh v Ljubljani 19 gld. 35 kr. — Iz Šent-Janža zopet 2. gld 18 kr. — Od sv. Helene 17 gld. 20 kr. — S Šent-Jošta nad Polhovim Gradcem 33 gld. — Z Kroke 15 gld. 50 kr. — Baronica Filomena Lazarini 1 gld.

Za dijaško mizo: Čast. g. župnik Ign. Šalehar 5. gld. — Čast. g. misijonar Štefan Furtek iz Klevelanda v Am., 5 gld. — Ap. V. 1 gld. — Čast. gosp. župnik Jan. Kapuz 2 gld. — Neimenovana za uslišano prošnjo 20 kr. — Čast. župnik Ant. Jamnik 10 gld.

Za sv. Očeta: Surški farani 5 gld. — Fara Raka 15 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Bohinjske Bistrice J. Marčič 1 gld. 20 kr. — J. Mencinger 2 gld. — Fr. Skantar 1 gld. — L. Ravnik 1 gld.

Za Marijanišče: Mil. gospod prošt Peter Urh 10 gld. — V. č. g. župnik Janez Eder 5 gld.

Za uboge pogorelee v Dragovanji vasi: (duhovnija Dragatuš). Č. g. vik. Anton Domicelj 3 gld.

Popravek: V dopisu iz Šmartina v 28. listu Zg. Danice namesto „tako se pripoveduje“, naj se bere: „tako je zapisano v cerkvenem arhivu na Jančem, in ondod so dobili prečast. gospod dekan to sporočilo“.